

Toespraak Anke Van dermeersch – Nationale Vlaams Belang-meeting – 23 maart 2014

Dames en heren,

Welkom in Antwerpen,

Het is altijd hartverwarmend om de kameraadschap te voelen die er op een bijeenkomst als deze steeds is. Hier voel je dat, wij horen bij elkaar. Jullie laten ook altijd merken wat een joviaal volk wij zijn, een fier volk dat gastvrij is maar niet zot, een volk dat trots deel uitmaakt van Europa maar zich terecht afzet tegen de dictatuur van de EU, een volk met eigenwaarde dat recht heeft op een onafhankelijke Vlaamse staat.

Ik wil even jullie geheugen opfrissen in het kader van de Vlaams – Nederlandse samenwerking, bij het historisch beleg van Antwerpen (1585), nu al meer dan 400 jaar geleden, werden de noordelijke en de zuidelijke Nederlanden van elkaar gescheiden. Het Noorden, het huidige Rijksnederland, werd een onafhankelijke staat; Het Zuiden, vandaag Vlaanderen en destijds ook nog een groot stuk van wat vandaag Noord-Frankrijk is, bleef onder de knoet van een intolerant Spaans imperium. En tot vandaag strijden wij dus nog altijd voor de onafhankelijke staat waar wij, net zoals de Nederlanders, recht op hebben.

De banden tussen Vlaanderen en Nederland zijn, maar u weet dat, niet enkel taalkundig maar ook historisch. Na de dood van de U bekende keizer Karel kwam zijn zoon Filips aan de macht en begon de opstand, de Beeldenstorm, hier in Vlaanderen, de zuidelijke Nederlanden dus. Die opstand leidde uiteindelijk tot een onafhankelijk Noord Nederland dat begon aan een Gouden Eeuw omdat quasi al onze vermogende intellectuelen uit Antwerpen, Mechelen, Gent en Brussel vertrokken richting Noorden, naar wat nu Nederland is.

Waarom vertel ik dit? Niet om mijn historische kennis even ten toon te spreiden, alhoewel bepaalde burgemeesters dit nodig vinden, maar omdat de opstand tegen de Spaanse overheersing, de opstand tegen een vorst was, een arrogante en intolerante godsdienstwaaninnige despoot die zijn persoonlijke levensbeschouwing tot die van zijn onderdanen wenste te maken.

Vandaag, beste vrienden, maken wij hetzelfde mee. Maar het ultra-katholicisme heeft plaats gemaakt voor een veroveringsreligie de islam. De geschiedenis leert ons dat Nederland wel gevaren is met de hulp van de vele Vlamingen die naar het Noorden trokken tijdens de Beeldenstorm. Wel wij varen nu wel met de hulp die we krijgen vanuit Nederland. In het, o zo politiek-correcte Noorden van de Lage Landen van enkele jaren geleden, is ondertussen een man opgestaan, Geert Wilders, een politiek leider die het heeft aangedurfd om de problemen bij naam te noemen en oplossingen te bieden.

Het was dan ook geen toeval dat deze man hier vandaag onze eregast zou worden. De man die er een politiek vervolg heeft aan gegeven en het vooral aandurft om er een politiek gezicht aan te geven. Een politiek gezicht aan het verzet, aan de opstand, deze keer niet tegen Spaanse overheersing, maar tegen de islam. Wij moeten ook moed hebben, leeuwenmoed zoals Geert Wilders, zonder vrees. Wij moeten onze rechten en vrijheden verdedigen. Opdat wij baas kunnen blijven in eigen land!

U begrijpt dat ik mij als vrouw met hart en ziel verzet tegen de islamisering, de vervreemding en verruwing van onze maatschappij. Vandaag spreek ik hier dan ook als vrouw en moeder van twee kinderen, die ik een veilige toekomst wil geven, in een Vlaams Vlaanderen en niet in een door de sharia gedomineerd Eurabia. Niet in een geïslamiseerd Europa waarin vrouwen, en dus ook onze dochters en kleindochters, als minderwaardige tweederangsburgers behandeld zullen worden.

U weet dat ik mij als vrouw verzet tegen de aantasting van vrouwenrechten, rechten waarvoor generaties gevochten werd en die nu op de helling komen te staan door de massa-immigratie die de vrouwonterende islam hier importeerde, samen met misdrijven tegen vrouwen en jonge meisjes die wij voorheen niet kende, zoals genitale verminking, eremoord en –wraak. Vrouwen Tegen Islamisering voert hiertegen al jaren campagne. U herinnert zich onze boerkini-affiche of de verboden benen-affiche. Hier in Antwerpen, maar ook in andere steden zoals Brussel, voel je immers als vrouw al de gevolgen van de islamisering en vervreemding aan de lijve. Hier in Antwerpen bijvoorbeeld werden meer dan 25.000 vrouwen het slachtoffer van criminele feiten. Er vonden 122 verkrachtingen plaats. In 17 van de 122 gevallen ging het zelfs om groepsverkrachting. In 109 gevallen, in ongeveer 90% van de gevallen, gingen de daders vrijuit.

Ik sluit af met een laatste historische verwijzing: Toen de graaf van Egmont, prins Willem de laatste keer ontmoette in het kasteel van Londerzeel nam graaf van Egmont afscheid met de historische woorden: “Vaarwel, prins zonder land!” Waarop Willem antwoordde: “Vaarwel, graaf zonder hoofd.” Dit laatste kwam uit. Laat ons deze historische woorden parafraseren: vaarwel criminelen, vaarwel vijanden van Europa. Leve het verzet, leve de opstand, leve Vlaanderen.